

Ik ben een oude toren ; mijn naam is de "Peperbusse".

De Oostendenaars hebben mij die naam gegeven naar mijn vorm ; gedurende mijn bestaan heb ik nogal veel meegemaakt ; ziehier mijn verhaal :

Na het tempeest van 1334 dat de toenmalige kerk, zeer zwaar beschadigde, gaf Graaf Lodewijk de toelating om de kerk af te breken. Deze toelating werd bevestigd door de Bisschop van Doornik.

De nieuwe kerk werd geplaatst op de plaats waar ik nu sta, op de grond geschonken door Jacques Van Cothem ; maar het slecht materiaal dat men gebruikt had voor de heropbouw, noodzaakte een nieuwe bouw in 1478.

De klokken werden gedoopt door de Bisschop van Sarepta, Suffragaan van Doornik op 19 juni 1478.

's Anderendaags werd de eerste steen gelegd door de pastoor van de parochie Jean Lammart.

In 1674 werd de kerk versierd met een merkwaardige preekstoek gebeeldhouwd door de beroemde Guilius van Antwerpen. Deze preekstoel rustte op de 12 apostels, gebeeldhouwd door Jory Picq, Van Rombaut en Pauli, allen van Gent.

In 1693 bedreigd door een beleg, werden de archieven voorlopig geborgen onder de toren van de kerk, dus onder mijn voorganger. De brand van 19 juli 1712, veroorzaakt door de onvoorzichtigheid van een loodgieter, vernietigde het gebouw, de toren, de altaars, de preekstoel, het groot koor, de biechtstoelen. Slechts vier muren bleven staan.

De kerk, alsdan de mijne geworden, werd heropgebouwd in 1717 en ikzelf in 1729.

Op 7 januari 1792 liet Keizer Jozef II toe, om het kerkhof dat aan mijne voet gelegen was, te laten verdwijnen. Ik treurde erom ; immers had ik niet gedurende vele jaren de kleine houten kruisjes onder mijn bescherming genomen tegen de harde zeewinden? Een nieuw kerkhof werd aangelegd buiten de Westpoort ; dat was op de huidige pleinen Stephanie en Clementine.

Dit kerkhof werd op zijn beurt afgeschaft in 1851 en een nieuwe werd aangelegd daar waar nu het oude kerkhof gelegen is (Steen-

weg op Nieuwpoort).

In 1792 toen de kerken werden gesloten door de Franse Republikeinen, werd het paneel van het hoofdaltaar, geschilderd door De Crayer en voorstellende de "Mirakuleuze Visvangst" afgenomen en overgebracht naar Brugge om later in het museum van Brussel te worden geplaatst en het werd ingeschreven onder nummer 55.

In deze oproerige periodes, waar men zo ver ging verbod op te leggen aan de vrouwen om gouden kruisjes als sieraden te dragen, werd mijn kerk menigmaal heropend en gesloten.

In 1798 werd het grote kruis afgenomen en vervangen door de Franse driekleur ; men hield een openbare verkoping van de versieringen der kloosters van de stad en van de omliggende gemeenten.

Op 20 maart 1799, om de souvereiniteit te vieren, werd mijn kerk omvormd tot "Tempel van de Rede".

Op 24 mei van hetzelfde jaar werd een besluit uitgevaardigd door het Centraal Bestuur om alle klokken uit de kerken te halen en deze over te brengen naar Brugge. Ik werd dus van de mijne beroofd en weerom treurde ik, want mijn spraak werd mij ontnomen.

Had ik immers niet gedurende vele jaren mijn stem verheven bij talrijke gelegenheden ? Nu eens om het uur aan te kondigen, dan om de gelovigen op te roepen en ook bij grote feestelijkheden om er luister aan te geven, maar ook bij droevige gebeurtenissen.

't Is in mijn kerk dat op 27 december 1799 het garnizoen werd bijeengeroepen door de Plaatskommandant, om de stemmen op te nemen vóór of tegen de Constitutie van het jaar VIII, waarbij het Consulaire Gouvernement werd opgericht. Mijn kerk werd eindelijk terug ter beschikking gesteld van de katholieke eredienst door het konkordaat van 1801, ik kreeg mijn stem terug en het Te Deum werd gezongen op 6 Juni van hetzelfde jaar. Op haar beurt werd mijn kerk ook door brand vernield op 14 augustus 1896.

Niettegenstaande ik alleen stand hield, was mijn leed onzegkelijk.

Ik vreesde het ergste voor mij : Zou men mij van mijn voetstuk neerhalen ? De tijden vlogen voorbij en nog steeds bleef ik staan. Eensklaps rees uit de grond in mijn onmiddellijke nabijheid een prachtige hoofdkerk in Neo-Gothische stijl. Mijn plompe gestalte stak schril af tegen het prachtige bouwwerk, en toen heb ik oprecht gemeend dat mijn einde nabij was, dat men mij ging vernietigen en afbreken. Mijn vrees was niet gewettigd. Ik ben inderdaad tot het besef gekomen dat ik hier nog lang zal mogen blijven staan, want ik ben ervan overtuigd dat de Oostendenaars veel van mij houden. Daarom hebben zij niet lang geleden nog mijn voetstuk verstevigd.

Met dankbaarheid zie ik neer op hen die mij gaaf willen houden ; zij houden mij in eer, want een belangrijke brok geschiedenis is aan mij verbonden en eigenlijk hebben zij ook maar één "Peperbusse" Mijn voetstuk is nog de enige getuige van het driejarig Beleg van 1601-1604